

In glej, na vrhu — velik križ... „To je Kalvarija,“ sem pomislil. Na križu je bila pripeta moja domovina, in dvoje velikih ran ji je zijalo v telesu. Tujec jih je zadal, ko je dvakrat mahnil z Matjaževim mečem po njej. Dvoje kosov je odsekal in jih ugrabil, dvoje ran je zazijalo na njenem telesu...

In takrat, takrat, domovina, sem te našel. Našel sem te trpečo na križu, našel razkosano, a vedno mirno trpečo, ne obupano. Takrat sem te čul v kriku in bolesti tvojih otrok, takrat sem zakričal od bolesti sam in sem se zbudil.

Našel sem te, domovina! Sovražnik te mi je odkril, ko je odsekal dvoje kosov od tvojega telesa. In ne izgubim te nikdar več, ti sveta, ti dobra!...

Sablja, ki jo je potegnil tujec iz nožnice našega Matjaža, ne gre več vanjo. Matjaž in njegova vojska ne spita več trdo, le rahel sen jima leži na očeh. Sanjavo sicer, a vendarle gleda Alenčica svojega kralja in ga budi. Kralj Matjaž in njegova vojska ne zaspita več. Zbudi se, zbudi se popolnoma, zakaj sablja ne gre več v nožnico, zato — kvišku srca! Blizu je tvoje vstajenje, domovina, zakaj tvoj kralj Matjaž in njegova vojska čujeta! —

Molitev.

*Jezušček v jaslicah,
lep si, bogat,
dasi ne diči
ti domka škrlat.*

*Jezušček v jaslicah.
Dóma naš krov
po stoletjih je
tudi ves nov.*

*V domu je tvojem
res vse lepó,
v njem se vse ljubi
gorko tako.*

*Jezušček ljubi naš,
Jezušček moj,
naj bo naš dom poslej
srečen kot tvoj!*

Andrej Rapè.

